

NOVÝ DOMOV

Domino

Ellen Milesová

bambóok

bamb**oo**k

NOVÝ DOMOV

Domino

Ellen Milesová

*Speciální poděkování mé drahé
odbornici na kočky Kristin Earhartové
za veškerou její pomoc.*

Kapitola 1

Michal Bárta zamžoural do oslňující záře. Závěje jasně bílého sněhu pokrývaly všechny chodníky, všechny větve na stromech, všechna auta zaparkovaná podél jejich ulice i všechny střechy okolních budov. Obloha byla po vánici už zase modrá a zimní slunce svítilo. Celý svět byl zářivý a bílý. Míša sotva viděl na cestu, ale nehodlal se tím nechat zastavit.

„Dělejte!“ křikl na svou sestru Marušku, které všichni říkali Mája, a její kamarádku Kamilu. „Musíme si pospíšet.“

Vítr ustal. Čerstvý sníh byl jako prachová peřina. Byl ideální den na bobování.

Byt Bártových, který se nacházel v hnědém zděném domě, byl vzdálený jen dva bloky od parku, kde nechyběla dětská hřiště, jezdecké stezky ani hřiště na baseball. Dnes

ale Míšu v parku zajímaly jen dlouhé strmé kopce na bobování. Jestli tam dorazí pozdě, park už bude plný lidí.

„Nemůžete jít trochu rychleji?“ podíval se Míša přes rameno. Mája byla jen pár kroků za ním, ale Kamila byla daleko. Co jí tak trvalo?

Míša se nabídl, že holky pohlídá, než táta dokončí odklizení sněhu ze schodů před domem. Zdálo se mu to jako dobrý způsob, jak se vyvléknout z toho, aby musel pomáhat s odhazováním. Teď už si tím ale tak jistý nebyl. Být starším bratrem byla někdy vážně otrava. Chtěl vyrazit jako s větrem o závod na bobech dolů z kopce, a místo toho musí hlídat holky.

Naštěstí byla Mája na mladší sestru docela v pohodě. Byla chytrá a zábavná a tak trochu posedlá kočkami... V dobrém slova smyslu. Jejich rodina kvůli ní dokonce začala s kočičí dočasnou péčí – starali se o kočky do té doby, než se jim podařilo najít pro ně stálý domov. Jednou možná Míša s Májou dostanou i vlastní kočku nebo kotě, ale zatím na

to podle rodičů jejich rodina prý nebyla ještě připravená.

Michal si odhrnul rukáv bundy a netrpělivě se podíval na hodinky. Jeho kamarád Jakub na něj už čekal na kopci a jim utíkal ten nejlepší čas na bobování.

„Dej jí chvilku,“ houkla na něj Mája, když ho dohnala. „Kamila není zvyklá běhat za zběsilým starším bratrem. Nestačí ti.“

Míša povytáhl obočí. „A kdo říká, že ty mi stačíš?“

Mája se zakabonila a na oko ho bouchla do ruky.

„Potřebuješ oddech?“ zeptal se Míša, když je Kamila dohonila. Byla sice pomalá jako šnek, ale jinak byla fajn. Chodila s ním na hodiny kytary ve volnočasovém centru. Na svůj věk uměla hrát vážně dobře.

„Ne, jsem v pohodě.“

„Už tam skoro jsme. Nejlepší kopce jsou na druhé straně téhle závěje,“ ukázal Michal rukavicí.

„Já vím,“ přikývla Kamila a vyrazila.

Míša zakoulel očima. Proč jen si třetíci hrají na takové všeznátky?

Zabořil boty do křupavé vrstvy sněhu a začal šplhat do svahu. Během pár kroků minul Máju i Kamilu.

Když dorazil na vrchol kopce, uviděl povědomou červenou lyžařskou čepici. „Kubo!“ zavolal na kamaráda. Jakub byl stejně jako on v páté třídě, ale hlavně spolu po škole chodili do stejného basketbalového týmu ve volnočasovém centru. Michal vedl v počtu přihrávek a Jakub byl jejich nejlepší střelec.

Jakub se otočil. Usmál se a zamával na Míšu. „Kámo, už bylo na čase.“

„Musel jsem počkat na Máju a její kamarádku.“ Michal mávl rukou směrem k holčákům, které se plahočily nahoru do kopce.

„V pohodě. Půjdeme tamhle na tu strmou část a uděláme závody. Nemáš šanci mě porazit. Moje boby jsou rychlé jako blesk.“

„To nejde,“ zavrtěl Míša hlavou. „Musím zůstat s těmi dvěma na tomhle kopci pro prcky, než táta odhází sníh a dorazí sem.“

Jakub si odfrkl. „To jsou výmluvy. Ty se prostě bojíš, že tě porazím,“ zasmál se. „V čem je problém? Nemáš na sobě svoje pruhované ponožky pro štěstí? To bez nich nemůžeš dělat vůbec nic?“

Michal si povzdechl. Jakub musel vždycky začít o těch jeho ponožkách. Jen proto, že je nosil na všechny basketbalové zápasy – a kdykoliv jindy, když si přál trochu štěstí navíc –, neznamenal to, že je musí mít na sobě pořád. Litoval, že se Jakubovi o těch pitomých ponožkách zmínil.

„Strč do mě, Míšo!“ volala Mája, když se s Kamilou konečně vyškrábaly na vrchol kopce. Mája seděla uvelebená na červeném pekáči, mávala rukou v palčáku na Michala a čekala.

„Do mě taky!“ Kamila si lehla na břicho na boby, připravená ke startu.

Michal se podíval na Jakuba a pokrčil rameny. Pak si klekl a lehce Máju strčil. Její radostné pištění sláblo, jak ujížděla po zasněžené cestě. Michal si dřepł ke Kamile, strčil i do ní a pak se postavil.

„Vidíš?“ houkl na něj Jakub přes rameno. „Jsou v pohodě. Na tomhle svahu jsou v naprostém bezpečí. Ale počkej, až uvidíš tu druhou stranu. Je strmá jako blázen. A zledovatělá. Dojel jsem až k tamtomu stromu.“ Jakub ukázal červenou flísovou rukavicí na vysoký holý dub na úpatí nedalekého kopce.

Míša zkoumal pohledem vzdálenost. Mohl by to zvládnout až za ten strom, možná dokonce až za cestu, ale slíbil tátovi, že bude hlídat Máju a Kamilu. „Možná za chvíli.“

„Ale no tak. Moje máma je může pohlídat. Vid', mami?“ zavolal Jakub. „Můžeš pohlídat Máju a Kamilu?“

Michal se otočil a uviděl paní Dvořákovou, jak na ně mává. Postávala o kousek dál spolu s dalšími rodiči. „To víš, že jo, Míšo. Dohlédnu na ně. Stejně tu hlídám Bertíka.“

Míša se podíval na kopec a uviděl Bertíka Dvořáka ve stejné červené čepici, jakou měl jeho starší bratr. Zrovna se předháněl s Májou, kdo bude dřív na kopci.

„Děkuju, paní Dvořáková!“ zavolal Míša.

„Bavte se, kluci,“ zamávala na ně znovu Jakubova maminka.

Když zamířili na strmou stranu kopce, Jakub šťouchl Michala do ramene. „Nemáš šanci dostat se až za ten strom. Bez těch svých pruhovaných ponožek pro štěstí ani náhodou.“

„Chceš se vsadit?“ nedal se Michal. Rychle pohlédl dolů na zledovatělý svah, sevřel pevně držadla bobů a rozběhl se. Přesně ve správnou chvíli se na ně svalil, až se praštil do břicha, když boby dopadly na zem. Kousky zmrzlého sněhu ho bodaly do tváře. Uháněl z kopce dolů a nabíral rychlost. Rychle se blížil ke skupině borovic. Zadržel dech a uhnul stranou od jejich zasněžených kmenů. Rychlost měl pořád dobrou a velký dub byl už jen tři metry daleko. Ještě Kubovi ukáže!

Už už Míša míjel dub, když vtom uviděl, jak se vlevo kolem něj něco mihlo. Něco tmavého... a chlupatého? Nemohlo to být to, co si myslel. To nebylo možné. Ohlédl se, a jak se naklonil, ztratil rovnováhu a dostal smyk.

Kolenem se zabořil do závěje a zledovatělý sních se mu nasypal až za krk. Snažil se vyškrábat do sedu, aby se mohl lépe podívat na tu tmavou věc, kterou zahlédl.

„Já dojedu dál!“ zakřičel Jakub z vrcholu kopce. Michal uviděl, jak se vrhá na svoje boby.

„Ne, počkej!“ vykřikl honem. Ale bylo pozdě. Jakub už uháněl z kopce dolů. Michalovi bušilo srdce jako o závod. Musel si pospíšit, protože teď už si byl jistý.

Špičaté uši.

Dlouhé vousky.

Mrskající se ocas.

Ta tmavá věc, kterou minul, bylo kotě.

Kapitola 2

„Kubo, zastav!“ volal Michal, ale bylo to k ničemu. Jeho kamarád jel moc rychle na to, aby ho slyšel. Michal se snažil vstát, ale nohy mu klouzaly na zledovatěném sněhu. Musí se dostat k tomu kotěti. Jakub mířil na bobech přímo na ně.

Vyškrábal se na nohy, jak nejrychleji dokázal. Kubovy boby se řítily z kopce jako namydlené.

„Pozor!“ zakřičel Jakub.

Míša ztratil kotě z dohledu. Zoufale prohledával pohledem závěje sněhu. Okem zachytil tmavou šmouhu a natáhl se, aby kotě chytil. „Mám tě!“ vykřikl. Ale jen co kotě sevřel v náruči, Jakubovy boby mu narazily do nohou a oba se převrátili do sněhu.

„Co to děláš?“ Jakub si otřel z obličeje mokrou vrstvou sněhu. „Jsi v pořádku, kámo?“

Michal ležel na zádech a kotě držel přitisknuté na hrudníku. Zvedl hlavu, aby si ho dobře prohlédl. Kotě se mu v náruči chvělo. Páni, bylo tak roztomilé! Bylo skoro celé černé, až na dlouhý bílý pás srsti, který mu sahal nahoru mezi oči, a na bílé skvrny pod bradou a na chundelatém bříšku. Na jeho dlouhých bílých vouscích mu ulpěly maličké sněhové vločky. Kotě se upřeně dívalo na Míšu a mrkalo svýma jasně modrýma očima.

Děkuju, že jsi mě zvedl. Ta bílá věc na zemi je přílišně studená. Nevím, odkud se tu vzala, ale vážně se po ní hrozně špatně chodí. Celý mrznu!

„Jsem v pohodě,“ odpověděl Michal. „Ale ty jsi málem přejel tohohle mrňouska.“ Dal si kotě na rameno a zvířátko mu chladným růžovým čumáčkem očichalo ucho.

„Co dělá kotě tady venku?“ zeptal se Jakub a po kolenou se přišoural sněhem, aby si ho lépe prohlédl.

„Kdo ví? Ale jsem rád, že jsem si ho všiml dřív, než do něj někdo vrazil.“

„Je roztomilý,“ řekl Jakub. „Ale jestli se ho chystáš použít jako výmluvu pro to, že jsi prohrál naši sázku, tak na to zapomeň. Porazil bych tě, kdybys mě nezastavil.“ Jakub vstal. „Jedu znovu.“ Popadl boby a vyrazil zpátky na kopec.

Kotě znovu začichalo Míšovi u ucha. „To lechtá!“ zasmál se. Pak si uvědomil, že se kotě ještě pořád třese. „Pojď, trochu tě zahřejeme.“ Rychle si kotě zastrčil pod péřovou bundu a zapnul zip až nahoru, takže koťátku čouhala ven jen hlava. Rozhlédl se po vrcholu kopce, jestli neuvidí Máju. Jakub možná úplný milovník koček nebyl, ale Mája by byla nadšená.

„Moje sestra se zblázní, až tě uvidí,“ řekl Míša. Zuby si stáhl pravou rukavicí a sáhl do bundy, aby kotě pohladil. Podrbal ho pod bradičkou. Kožíšek mělo celý vlhký od roztátého sněhu. „Hele, co je tohle?“ Když se kotě schoulilo hlouběji do jeho bundy, Míšova ruka

zavadila o něco tvrdého a hrubého. Nahlédl dovnitř. „Tak ty máš obojek, mrňousku?“

Michal pocítil vlnu zklamání. Někde hluboko uvnitř už už uvažoval, jestli by se tohle kotě nemohlo stát součástí jejich rodiny. Ale teď – teď věděl, že to kotě pravděpodobně patří někomu jinému.

„Čiči! Čiči!“ Míšovy myšlenky přerušil radostný křik. Vzhlédl a uviděl Máju a Kamilu, jak se k němu řítí sněhem.

„Páni, Kuba už nám to řekl! Kde je to kotě?“ volala Mája celá bez dechu.

Michal si kotě přitiskl blíž k sobě. „Je tady. Mám ho pod bundou.“

Mája si stoupla na špičky, aby viděla dovnitř. Natáhla k Míšovi zasněžené fialové palčáky. „Můžu si ho pochovat?“ žadonila.

Kamila se přidala: „Je rozkošné. Můžu si ho taky podržet?“

Michal se podíval ze sestry na její kamarádku. No jasně, že si obě chtěly kotě pochovat. Ucítil jemné brnění, když kotě podrbal na krku. Ten malý chlupáček vrněl! Kotě si

začalo olizovat maličké růžové polštářky na přední tlapce.

Tady se mi líbí. Je tu teplo a ten kluk vypadá mile. Určitě mě nepoloží zpátky do té studené bílé věci. Cítím se v bezpečí.

Míša se podíval na kotě a s náhlým pocitem odpovědnosti ho k sobě znovu přitiskl. To on kotě zachránil, takže bylo jeho úkolem postarat se o něj – a najít jeho rodinu, pokud nějakou má.

„Je mu teď pěkná zima. Myslím, že bych si ho měl nechat pod bundou. Můžete si ho pochovat, až budeme doma,“ odpověděl Michal. Mája i Kamila si netrpělivě vzdychly.

„Tak pojďme hned!“ řekla Kamila.

„Musíme počkat na tátu. Za chvíli tady bude. Co kdybyste si ještě párkrát sjely z kopce dolů?“

Mája s Kamilou najednou nevypadaly při myšlence na bobování tak nadšeně, když tu bylo to kotě, ale přesto se pomalu vydaly na

kopec. Michal šel za nimi, jednou rukou držel kotě a druhou za sebou táhl boby. Nebylo snadné udržet rovnováhu. „Brzy tě vezmeme domů, neboj se,“ uklidňoval kotě.

Kuba čekal na vrcholu kopce. „Tvůj táta už je tady. Mluví s mojí mámou. Dej mu tu kočku a můžeme spolu vyrazit dolů. To bude jízda!“

Míša se podíval na tátu. Ten se na něj usmál a zamával mu.

„Já ti nevím, Kubo. Myslím, že bych měl to kotě vzít domů. Je mu docela zima,“ řekl. „Ale můžu sem přijít zítra.“

Jakubovi zklamanečtě poklesla ramena. „To myslíš vážně, kámo?“

„Jo,“ odpověděl Michal. „Navíc stejně musím začít dělat na tom svém modelu rakety. Ve čtvrtek mám referát.“ Ve škole zrovna probírali vesmír. Minulý týden strávili čas studiem v knihovně a tenhle týden měli všichni přednést referáty. Michal se děsil představy, že bude muset mluvit před třídou celých pět minut. Vždycky se mu slova nějak zamotala.

A aby toho nebylo málo, měl jít s referátem na řadu jako první.

„Aspoň už to budeš mít za sebou,“ řekl Jakub, jako by Michalovi četl myšlenky „Tak se uvidíme zítra. Platí?“

„Platí.“ Ťukli si pěstmi a pak Míša zamířil k tátovi. Mája s Kamilou už byly u něj a brebentily o kotěti.

„Je tak sladké, tati. Počkej, až ho uvidíš.“ Májin úsměv zářil úplně stejně jako sluneční paprsky na sněhu. „Doma si ho budu moct pochovat. Musí mu být zima. Pojdte už!“ křikla Mája a spolu s Kamilou se rozeběhly k východu z parku.

„Tak kde máme toho nalezence?“ Tatínek položil Míšovi ruku na rameno.

„Tady uvnitř.“ Míša kývl hlavou směrem ke kotěti, které se natáhlo a tlapkou mu zatahalo za šňůrku na jeho pletené čepici. „Hele, nech toho!“ zasmál se Míša.

Tatínek se taky usmíval. „Asi bych měl zavolat mamince a říct jí, že jsme na cestě domů.“ Vytáhl z kapsy svůj telefon. „Už je

to docela doba, co jsme měli naposledy kotě v dočasné péči. Jen doufám, že Mája nezapomněla, jak taková péče funguje.“

Michal se podíval dolů pod kopec, kde na ně už čekaly Mája s Kamilou. Mája na Míšu vesele zamávala. Jeho sestra milovala, když se dočasně starali o kočky, ale on věděl, že ve skutečnosti doufá, že si jednoho dne budou moct nějaké kotě nechat napořád. Povzdechl si a vzpomněl si na obojek, který mělo kotě na krku. Tušil, že tohle koťátko nebude to pravé.

Kapitola 3

„To byl fofr,“ podivila se maminka, když je pozdravila ve dveřích. „Nechte si to promočené oblečení na chodbě a pojdte si dát horkou čokoládu.“

Mája a Kamila přešlapovaly na rohožce a sundávaly si bundy. Tatínek dal mamince pusu a vešel do bytu.

„Ne tak rychle, mladý muži.“ Maminka šťouchla Míšu do ramene, než se mu podařilo proklouznout dovnitř. „Ukaž mi to kotě.“

Míša se zasmál a rozepnul si bundu. Vyndal koťátko a podal ho mamince.

„Jé, černo-bílé kočky mám nejradši. Takové jsme vždycky měli doma, když jsem byla malá.“ Maminka se nosem dotkla kočičího čumáčku. Kotě jemně zamňoukalo, až se mu vously zachvěly.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nový domov – Domino.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.